

vilde faae! Seg maa derfor tillade mig at hævde, at der maa være en passende Tid — hvor lang den skal være, er Noget, vi nærmere kunne tale om — men at man maa udelukke de lettere og mere forbigaaende Tilfælde fra denne Lov, forekommer mig utvivlsomt. Om man derfor en Gang gaar til Dvangshygetasjer, er et andet Spørgsmaal; jeg tror det ikke, og jeg har tidligere udvillet hvorfor, saa jeg skal ikke komme udførligere ind derpaa. Jeg erkjender aldeles ikke, at Konsekventsen af denne Lov er, at man skal gaa ned til de 7 Dage, som det ærede Medlem holdt saa stærkt paa og troede at kunne hævde. Den ærede Ordfører rørte ved en Tante, som forekommer mig mere berettiget. Den ærede Ordfører sagde, om jeg forstod ham ret, saaledes: hvis et Tilfælde virkelig rammer den Vedkommende for hele Livet eller i alt Fald for mange Aar, hvis det er af den Bestaaffenhed, at det i det Hele bør falde ind under Loven, kan der være Spørgsmaal, om ikke Ulykkesforsikringen bør bære det ogsaa for en tidligere Periode end de 26 Uger. Saaledes begrændjet forekommer det mig mere berettiget at stille dette Spørgsmaal; i alt Fald er det jo Noget, vi kunne tale om, det har ikke foreligget til praktisk Behandling. Men det, at man i Konsekvents af, at man foreslog en Ulykkesforsikring, skulde medtage ethvert ubetydeligt Tilfælde, erkjender jeg ikke. Ærede Medlemmer kunne have Lov til at sige: saa ville vi have Dvangshygetasjer; hvis det ærede 3die Medlem for 11te Kredts (Th. Nielsen) vilde tage denne Konsekvents, saa kunde jeg forslaa det; men jeg tror ikke, man bør gjøre det efter den Udvikling, man er kommen til. Men vil man ikke gjøre det, maa man ogsaa finde sig i, at der er nogen Ulempe til Stebe ved denne Lov. Som sagt, den kan afhjælpes paa anden Maade, og man kan ret passende henvise de Vedkommende til Sygetasjerne for disse lettere Tilfælde, som utvivlsomt staa ganske i Række med Sygdomstilfælde.

Jeg har her udtalt mig i Almindelighed, og dermed har jeg tillige, tror jeg, sagt det Meste af, hvad jeg behøver at sige om Ændringsforslagene. Ændringsforslagene Nr. 1 og 2 behøver jeg i alt Fald ikke at udtale mig om. — Ændringsforslag Nr. 3 sammenholdt med Nr. 11, gaar ud paa, at der skal dannes en Kommission til Afgjørelse dels af det Spørgsmaal, om Vedkommende har Ret til Erstatning, dels af, hvor stor denne Erstatning skal være. Denne Kommission skal sammensættes af en af Kongen valgt Formand og 4 Medlemmer, hvoraf 2 vælges af Kommunalbestyrelsen paa

5 Aar blandt Arbejdsgiverne i de under Loven faldende Virksomheder, 2 af dem, som have Krav paa Understøttelse, blandt Arbejdere i de paagældende Fag. Man vil jo altsaa se, at man har stabt en mere permanent Stilling for denne Kommission derved, at man lader samtlige Kommunalbestyrelser vælge 2 Medlemmer hver for sit Omraade, som skulle have Sæde i Kommissionen for 5 Aar, medens Arbejderne vælge for hvert enkelt Tilfælde. For det Første skal jeg sige med Hensyn til denne Kommissions Sammensætning, at jeg savner, hvad jeg har tilladt mig at foreslaa, en Læge i Kommissionen. Jeg veed meget godt, det er paa et senere Stadium, at denne Kommission faaer med Sagen at gjøre; men jeg tror, man vil savne et lægekyndigt Stjøn og idelig blive henvist til at søge det andet Steds. Man vil ogsaa se, at det har man i Invalidbestyrelsen. Men der er et andet Forhold, som er mig noget betænkeligt, nemlig at man her i samtlige Landets Kommuner skal have udnævnt for 5 Aar ad Gangen 2 Mænd. For Landkommunernes Vedkommende tror jeg, at det var rigtigt at vælge for hele Amtet og ikke for de enkelte Landkommuner. Det forekommer mig, at man derved vilde simplificere Forholdet adskilligt, og de Vedkommende vilde da ogsaa vinde nogen Erfaring; thi for den enkelte Landkommune vil der virkelig ikke vindes nogen Erfaring, naar man i de mere end tusinde Kommuner skal have 2 Delegerede i hver. Jeg skal henstille dette til nærmere Overveielse. Man kan ogsaa tænke sig, at f. Ex. Bjerne i Amtet i Fællesskab udnævnte Delegerede. Naar jeg nævner disse mindre betydelige Punkter, er det ikke for, at tage Afstand fra den Tante, der ligger i Paragrafen, skjøndt jeg i visse Maader anser den for vanskelig nok at gennemføre. Grunden, hvorfor Regjeringen ikke tidligere har stillet Forslag i den Retning, er, som jeg har tilladt mig at nævne før, det store Apparat og den store Kostbarhed, der følger med dette Apparat. Det vil jo være bekendt, og et æret Medlem har fremdraget det her ved 1ste Behandling, hvilke overordentlig store Udgifter man har faaet i Tydskland til Administration af hele dette Apparat, og jeg frygter for, at man skal komme til noget Bignende i den Retning her, naar man skal have Afgjørelsen paa denne Maade. Skulde man udvide Forsikringen i den Grad, som det ærede 3die Medlem for 11te Kredts forlanger, saa vil det let ses, at man vilde komme til ganske uoverskuelige Ting. — Ændringsforslaget under Nr. 5 anser jeg for selvfølgeligt. — Hvad Nr. 6 angaar, da tror